

DE FAKKEL

Vrij Communistisch orgaan der vlaamsche Groepen

VERSCHIJNT 2 MAAL PER MAAND

De aarde is ALLEN menschen gemeenzaam en brengt daarom ook hare vruchten voort voor het gemeenschappelijk gebruik van ALLEN.

THOMAS VAN AQUINO.
(SUMMA THEOLOGICÆ)

Redactie en Administratie :
Vrijdagmarkt, 3, Gent.

Abonnementsprijs :

BINNENLAND 1.50 per jaar.
» » 0.75 per 6 maand.
BUITENLAND 2.50 per jaar.
» » 1.25 per 6 maand.

Wat helpt den arbeider de enkele politieke vrijheid, als hij daarbij honger lijdt, als zijn toestand niet verbetert, als hij steeds de mensch blijft, die door den kapitalist wordt uitgezogen, als hij zich zijn leven lang plagen en afbeulen moet, om ten slotte in ellende onder te gaan?

BEBEL (1872.)

Artikels moeten voor Woensdag avond ingestuurd worden.

De Vlaamsche Vrije Groepen hebben besloten een speciaal nummer te doen verschijnen ZONDAG 18 MAART toek., ter herinnering aan het uitroepen der Commune te Parijs in 1871.

Wij wakkeren alle vrienden en vriendinnen aan, bedoeld nummer te lezen, dat belooft allerbelangrijkst te zijn.

De Achturige Arbeidsdag en het Parlement.

Een der vele lapmiddelen, waarvoor zich de sociaal-demokraten het vuur uit de sloffen loopen, waaraan zij veel tijd en geld ten offer brengen en welke zij door het parlement willen tot stand brengen, is de invoering van den wettelijken (?) arbeidsdag van ten hoogste 8 uren.

Deze eenmaal internationaal ingevoerd, — zeggen zij — zal de toestand der arbeiders veel verbeteren, de werkeloosheid verminderen, het volk meer tijd vinden tot geestesontwikkeling, enz., enz., alles te lang om te melden.

Op het Kongres van Parijs in 1889, werd dan ook het besluit genomen dat er in alle landen, waar de arbeiders georganiseerd waren, moest gestreefd worden naar den dag, in 3 gelijke deelen verdeeld : 8 uren werken, 8 uren rusten, 8 uren ontspanning.

Tevens werd op dat Kongres de 1^e Meidag aangewezen als rustdag ter verheerlijking van den arbeid en als dag bijzonder gewijd aan de internationale arbeiderszaak.

Wat nu betreft dat de invoering van een arbeidsdag van 8 uren, de positie der arbeiders zal verbeteren, en de werkeloosheid verminderen, daarmee zijn wij, anarchisten, het geenszins t' akkoord.

Want wat toch wordt nu reeds en door statistieken en door die nijverheidsbazen, die den 8uren dag hebben ingevoerd, bewezen en verklaard? Dat daar, waar die maatregel ingevoerd is, de produktie niet verminderd is, bij die eens werkdags van 10 of 12 uren. Ergo, de werkeloosheid wordt

niet verminderd, want de werkende brengt in 8 uren evenveel voort dan vroeger in 10 en 12 uren. Hij moet zich dus bij een verkorten arbeidsdag evenveel afbeulen als vroeger.

De werkgevers profiteeren dus het meest bij de invoering van den 8uren dag. Zij sparen licht, verwarming, enz., uit.

De werkeloosheid zal dus even snel blijven vooruitgaan als vroeger. Mocht echter in sommige vakken of bedrijven de voortbrengst verminderen, dan zullen de werkgevers trachten door verbetering en verfijning van hunne mechanieken de schade in te halen.

Met de invoering van den 8uren dag zal men de werkgevers een wapen in handen geven, om de produktie in prijs te doen verhoogen, omdat naast den eisch om 8 uren werk, ook een minimum loon gevraagd wordt. Derhalve heeft dit voor gevolg eene verhooging van den prijs der levensmiddelen en andere produktie.

De arbeiders die nu door harder te werken in 8 uren evenveel voortbrengen als vroeger in 10 uren en ook hetzelfde loon zullen blijven winnen, moeten hetgeen door hen voortgebracht is, duurder betalen dan vroeger en dus, in oogenschijn bij dien maatregel winnende, verliezen zij er in de werkelijkheid bij.

Voor de werkelozen, die — zooals wij gezien hebben — nu evenmin als vroeger werk zullen vinden, wordt het nog onmogelijker in 't leven te blijven, omdat de werkgever verplicht is — in schijn altijd — de levensmiddelen te verhoogen.

En in die landen, zooals b. v. Amerika, en Engeland, waar reeds op 't oogenblik de achturige arbeidsdag grootendeels is ingevoerd is daar de werkeloosheid niet even groot of zelfs niet grooter dan elders? Wij weten van ja.

Wat men ook doe, de stoffelijke toestand der arbeiders zal niet verbeteren, maar verslechteren. De werkende proletariër zal nooit meer loon voor zijnen arbeid ontvangen, dan voldoende is, om niet direkt van honger te sterven. Daarvoor zal het kapitalistisch gebroed wel zorgen. Het beschikt daartoe

over alle middelen.

Waarom zich dan zoo druk gemaakt voor de wettelijke invoering van dat lapmiddel, wat zelfs dezen naam nog niet verdient?

Alleen om een stokpaardje te hebben, waarop de parlementaire socialisten kunnen binnenrijden.

Zij zijn trouwens zelf overtuigd dat de 8urige arbeidsdag geen verbetering in den toestand der arbeiders zal brengen. Want volgt men aandachtig de redevoeringen van veel sociaal-demokratische redenaars, dan merkt men op, dat deze meestal bij het begin van hunne redevoering zeggen dat de toestand der arbeiders moet verslechteren, om aan het slot de zelve te hooren : wanneer het volk algemeen stemrecht bezit, zal het beter gaan, want dan zullen wij veel verbeteringen invoeren, als daar zijn : 8 uren arbeid, minimum dagloon, enz., enz. Dwazen die zij zijn, om niet te snappen, dat het eerste het laatste onmogelijk maakt.

Wijst men hen dan op den even slechten toestand in die landen met algemeen stemrecht dan wel zonder, dan heet het : het is niet de schuld van 't algemeen stemrecht dat het geen nut afwerpt, voor de arbeiders, maar de schuld ligt aan 't volk zelf dat er geen goed gebruik van weet te maken. Daarmede willen zij zeker te kennen geven, dat b. v. de arbeiders van België, Holland, Oostenrijk, enz., slimmer zullen zijn dan die van Amerika, Frankrijk, Duitschland, enz. Wij vreezen dat, mocht hier verschil bestaan in slimheid, de balans zeker niet naar het verpaaschte volk van het platteland van Vlaanderen zou overslaan.

En was het volk nu zoo slim om van algemeen stemrecht een goed gebruik te kunnen maken, dan is het ook slim genoeg om in eens een einde aan al zijn lijden en ellende te stellen. Want eerst dan heeft het volk aanspraak op den naam van slim als het de oorzaken van zijn lijden inziet, nl. *privaal bezit en gezag*.

Zoolang als het dat niet inziet en denkt dat zijn toestand afhankelijk is van de personen die hen regeeren, zoolang is het niet slim en zal het geëxploiteerd, verdrukt, vertrapt en uitgezogen worden, onverschil-

lig tot welke partij dan ook de regeerders behooren.

Wij, anarchisten, die door de sociaal-demokraten worden uitgemaakt voor utopisten — iets wat zij geleerd hebben van hen, die hen vroeger voor utopisten uitmaakten — zijn echter niet zoo utopistisch om te gelooven, dat de 8urige arbeidsdag onzen toestand zal verbeteren. Daarom, ijveren wij er dan ook niet voor.

Wel nemen wij deel aan het feest van den eersten Mei, voor zooverre die dag door het proletariaat is aangenomen als het uitgangspunt eener revolutionnaire beweging, om op dien dag het werk stil te leggen en de bezitters te toonen, dat wij, arbeiders, het getal en de macht bezitten om hen van schadelijke bloedzuigers en parasieten tot onschadelijke dwergen te reduceeren

J. A. S.

ECHTBREUK.

Zekere M. X., de naam doet niets ter zake, want het is een gewoone type der hedendaagsche samenleving, heeft overlaats hem gedood, dien hij verdacht met zijne vrouw liefdebtrekkingen te hebben; waarschijnlijk is het, dat die kerel zich niet vergist heeft, en zonder twijfel wordt hij door het assisenhof vrijgesproken en het achtbaar korps der wettelijke echtgenooten zal dan gewroken zijn.

Ook gebeurt het soms wel, dat het de vrouw is, die gedood wordt; daarin vind ik iets walgends, niet dat het gerecht niet goed handelt met vrij te spreken, integendeel, het best wat men kan doen, is altijd vrij te spreken, want men kan nooit gestuurd door de openbare opinie, die op eene zeer zondvrije wijze de rechten der vrouw erkent.

Het is de kwestie niet, te weten of ja dan neen, zij hem bedrogen heeft, wat kan ons dat verdommen? Maar wel, te weten, of men eene vrouw of haren verliefde mag dooden, omdat zij vrij over haar lichaam beschikt heeft. Dat is heel de kwestie. Omdat zij op zekeren dag, het is al lang geleden, beloofd heeft voor pastoor en schepen, haar man toe te behooren, hem alleen, heeft die personage den belachelijken hoogmoed haar die stommitieit te herinneren, haar zeggende: «Mevrouw, uwe plichten zijn, met mij alleen te slapen, hoor je dat?» Buiten het misbruik van tact, bestaat daarin noch eene bezitserkenning, zoo terugstootend als alle andere autoritaire daad. Maar, zal men wel opmerken, waar gaat gij dan naartoe met de eer van het familieleven? Och, laat ons toch geene phrases maken.

Zeker is het, dat eene vrouw, die op twintigjarige leeftijd eene belofte doet, die haar verbindt voor het overige van het leven, daardoor het bewijs levert van onbedachtzaamheid.

Kan men haar nochtans voor zulke daad veroordeelen? Ik geloof zulks niet. Het is kinderachtig te zeggen: «Binnen vijftien jaar zal ik zulken man liefhebben, ik zal er ook geen anderen tot dan bemind hebben.»

Het jonge meisje, dat trouwt, is zonder ondervinding. Waarom dan van haar eene belachelijke belofte geeischt? zij belooft zulks, omdat voor de eene of andere reden zij wenscht gehuwd te zijn; maar is dat hare schuld? Zij

treedt in den echt als in een valstrik, niet wetende wat haar te wachten staat. Het is een valstrik, want men weet niet of er geen dag zal komen, dat men die banden zou willen verbreken en dat men daarin maar zeer moeilijk gelukt. De echtscheiding is zoo gemakkelijk niet en er zijn zoovele dingen, die aan de echtscheiding hare praktische waarde ontnemen. Ook gebeurt zulks zeer zelden en moet men er hoogst belangrijke redenen toe hebben.

Men denkt er ook wel eens op na, alvorens het meest intieme van zijn leven uit te leggen aan rechters zonder takt en zich bloot te stellen aan de stomme veronderstellingen van het publiek.

Daarenboven heeft men de openbare opinie te trotseeren; en de kinders dan? Indien de vrouw geene fortuin bezit, zal ze zich afvragen: «Indien men mij mijne kinders laat, hoe zal ik ze opvoeden?» Het gebeurt ook nog wel dat men ze haar ontrukkt!

Er zijn vrouwen, bijzonderlijk als zij terzelfder tijd moeder zijn, die zich zullen getroosten, dit martelaarsleven te lijden nevens den man dien zij verfoeien, hare geluksdroomen vergetende, omdat zij weten, dat die man haar en hare kinderen van 't noodige voorziet. Maar wie zal den steen aan de andere durven werpen? Men kan toch van ieder niet eischen, de zoogezegde deugd van een Kant of een Calvyn te bezitten.

Er zijn strenge menschen en er zijn ook andere. Mijn heer X. is wat men in de wereld gewoont is een achtbaar (?) notaris te noemen; zijne dagelijkse bezigheden hebben noch zijn verstand noch zijn hart verbeterd, en wat meer is, hij is noch schoon noch zeer deugdzaam. Maar hij terug komt van zijn studie (of schort) is hij gansch vermoeid. Voor eene nietigheid achtet hij in gramschap en het is hem genoeg de stem zijner vrouw te hooren om verhitteerd te zijn. Ja, hij begint ze te kennen, de stem zijner vrouw, want het is tien jaar, dat hij getrouwd is. Ook verandert zij, de ongelukkige, zooveel mogelijk hem aan te spreken.

Den ganschen dag alleen, gevoelt zij zich 's avonds nog meer alleen. Oh! Wat ware een teeder vriend toch goed om er haar hart aan te openen, want dat alleen zijn is soms verschrikkelijk. Het is ondragelijk, alles te moeten opkroppen, wat men zou willen van zich smijten. Op zekeren dag is de gedroomde vriend gevonden en al de liefde, die in haar hart opwelt, geeft ze dien vriend. De achtbare notaris ontdekt zulks en doot haar wettelijk!

Ware hij minstens openhartig tegenover zich zelf geweest, dan had hij begrepen, dat het zijne schuld was, dat hij zijne vrouw niet gelukkig maakte, en misschien door veel goedheid zou hij ze tot zich getrokken hebben. Maar neen, in plaats van een nederigen blik naar zijne slecht gemaakte beenen te slaan, in plaats van zich eens in een spiegel te bekijken, heeft hij gedacht aan onoor, aan echtbreuk. Woorden! Woorden!

Voorzeker, alle bedrogene echtgenooten waren geene gewone notarissen. Er zijn er brave en zeer verstandige geweest, soms zelfs van eene buitengewone mannelijkheid. Maar! er ontbrak hun toch iets, wat hunne vrouw bij anderen ontdekt heeft, en zij zouden minstens kunnen zeggen, dat hoe ontwikkeld men ook is, er altijd genoeg reden zijn, om

zichzelf eerst te veroordeelen alvorens anderen te oordeelen; alleen bestaat dit: De bedrogene echtgenoot is benauid, van zich belachelijk te maken, en zijne vrouw dooden, dat geeft hem nog den schijn van karakter te bezitten.

— Maar, zult gij antwoorden, op de manier, gelijk gij het opvat, zou de familie, zooals zij nu bestaat, niet meer mogelijk zijn.

Aangenomen, ook zeg ik niet dat men ze moet bewaren.

REV. Soc.

Vervolgingswoede.

In onze dagen ziet men een strijd, vreeselijker dan ooit. Nieuwe ideeën winnen meer en meer veld, nieuw licht baant zich een weg door de nevelen van goddienerij en zogenaamde beschaving; een zacht rood begint de kimmen te kleuren en kondigt de nadering aan van een ander leven, met onbeperkte vrijheid: het Anarchisme.

Maar schooner en edeler dan alle instellingen, heeft het Anarchisme zich niet alleenlijk alle godsdienstige, maar ook alle maatschappelijke instellingen ten vijand gemaakt. Regeerders en geldmannen, allerlei uitzuigers, gesteund door troon, beurs en altaar, zijn onze aartsvijanden. Tegen die oppermacht hebben wij, anarchisten, een strijd aangegaan op leven en dood.

Evenals de pausen van Rome en de jesuitische huichelaarsbende de vernietiging van het protestantisme hadden gezworen, doen onze vijanden, die in aanbidding voor het drievoudig monster zijn nedergeknield, ons den onverbiddelijken val aan.

Die renzenstrijd heeft steeds en meer loste bersten over de geheele aarde; de anarchisten van Chicago, van Xeres, Vaillant en veel anderen zijn daar, als zoovele bloedgetuigen, slachtoffers voor ons ideaal, dat de ontvoogding is van het onderdrukte volk der geheele aarde!

Overal worden wij vervolgd als de grootste misdadigers, altijd moeten wij onzen doortast, alsook jaren gevangenisstraf, die vrouw en kinderen aan de grootste armoede blootstellen; immer worden wij uit fabrieken en werkplaatsen verdrongen terwille der principen, die wij verdedigen. Ons werpt men slechts laster naar het hoofd; eerbied en verheerlijking biedt men dien nietsdoenders, op wier geweten de dood van duizenden werklieden drukt, welke dagelijks hun leven laten, uitgeput en afgemarteld, ter verrijking der vuige parasieten.

Waarom vloekt men de exploitteerders der koolmijnen niet, die dagelijks duizenden werklieden aan grauwwuurontploffingen blootstellen, of aan rampen zooals die van St Etienne, Anderlues, enz., en die weduwen en wezen der gedooide mijn werkers aan hongers en koude laten bezwijken? Waarom vloekt men niet al diegenen, die brassen op den arbeid van den ongelukkigen zwogers?

De kerker staat open voor allen, die zich tegen de orde (?) verzetten; in alle landen worden de dapperen, die manmoedig het onrecht aanvallen, van hun brood en daardoor van hun leven en dat hunner vrouwen en kinderen beroofd; in alle landen spotten de regeerders met recht en vrijheid, en wachten kerker en schavot hen, die het onrecht bekampen.

Nu, wat willen onze socialisten anders?
Leest hun programma, hunne bladen; hoort

hunne eischen en gij zult van niets anders sprake vinden.

Voor ons, anarchisten, zijn privaatbezit en gezag de oorzaken aller ellende en der vele onrechtvaardigheden, die wij in onze huidige samenleving waarnemen.

Daaruit komen wij tot de gevolgtrekking, dat voor de uitroeiing dier ellende, de afschaffing van het gezag moet plaats grijpen met de opheffing van den persoonlijken eigendom. Alzoo houden wij rekening van de historische neiging naar de vrijheid, want gelijkheid en vrijheid zijn aan elkaar verbonden en moeten dus logisch samen vooruit.

En juist dat is het, wat de socialisten maar niet willen begrijpen door te streven naar de gelijkheid en de macht van den Staat te versterken, om het volk als onderdaan te behandelen.

Zooals de socialisten zeggen, dat alleen de Staat van alle rijkdommen meester moet zijn, zoo willen wij : **Alles aan allen** en : **Elk naar zijne krachten, ieder naar zijne behoeften.**

Het schoone der anarchie is dat haar ideaal bestaat uit : **Volledige vrijheid.**

En omdat zij noch plooit noch buigt, en den menschvoldoening schenkt, behoort haar de **toekomst !**

De socialisten beschouwen de regeering met een al te bloot oog, wanneer zij zeggen, dat zij handelen zal als een uitvoerend lichaam in 't belang van 't algemeen. Kortzichtig is het te denken, de regeering of het bestuur voorschriften te geven, om de leiding der zaken voor te schrijven, dat is eenvoudig onmogelijk.

In woorden, en bepalen in wetten kan men dat doen, maar wat de praktijk aangaat, dat loopt op een groote O uit !

De wetten gemaakt ter bescherming van vrouwen- en kinderenarbeid, ziet men thans maar al te dikwijls overtreden juist door hen, die zegemaakt hebben.

Zoo ook is 't het geval met de vrijheid van vereeniging, drukpers en het geven van meetings ; staat het de regeering niet aan, dan wordt het eenvoudig verboden. Ergo, zooals het nu gaat, zal het ook het geval zijn met het staatsocialisme.

Dezelfde oorzaken hebben altijd dezelfde gevolgen.

De massa toch, is samengesteld uit verschillende elementen, de eene denkt en handelt zoo, de andere zoo en zoo. De regeering wordt door deze massa gekozen, en heeft ook dan natuurlijk afgevaardigden in haar midden van verschillende meening.

Terwijl bij zulke regeering éénaheid zou moeten de grondslag zijn om de aangelegenheden te regelen ten einde allen te voldoen, kenmerkt het zich juist door verscheidenheid.

Dezen, die de meerderheid hebben, zullen hun gedacht doordrijven, terwijl de anderen protesteeren van op de tribune in meeting en in drukpers. Wordt deze protestatie te hevig, zal de meerderheid even als onze huidige regeering, de minderheid onderdrukken door geweld, en plaatst zich derhalve boven het volk.

Men ziet dat zulke vorm van regeering konservatief werken zal, ja, zelfs reactionnair.

Onderzoeken wij dit nog eens ernstig.

(Wordt voortgezet.)

Sociaal-Overzicht.

Uit een interview met kapitein Leyod Francis, een der helden uit den laatsten veldtocht tegen de Matabelen, wil ik het volgende citeeren :

Men vroeg den kapitein, of het waar was, dat hij gewonde gevangenen had laten fusilleeren (doodschieten) ?

— Ik antwoord voor mij zelf; mijne orders waren : elken inlander dien men ontmoette te dooden. Eenigen zijn gefusilleerd zonder vorm van proces.

— Waren zij werkelijk ongewapend, gekwetst en zonder middelen om zich te verdedigen ?

— Ja.

— En vindt ge dat niet afschuwelijk ?

— Ik geloof het niet, antwoordde hij, opstuivende. — Ik ben er zeker van.... Ik keur het af, dat men in den kleinen oorlog gevangenen maakt. Men kan hen niet vertrouwen.

.... — En wat deelt gij, als gij een gekwetste ontmoet ?

— Ik bemoeide mij er niet mee, zei de kapitein. Mijn bevelen waren, geen gevangenen maken.... Ik zelf heb er twee gedood, beiden met een enkel schot ; maar die waren niet gekwetst. Ik heb ook zes andere gevangenen zien dooden. Zeker, ze waren ongewapend. Onze mannen hadden hun eerst alle kleeren uitgetrokken, voordat zij hen afmaakten !

Internationale Beweging

Onze kamaraad Jan Grave van Parijs, de schrijver van : « *De stervende Maatschappij en d'Anarchie*, » is door het hof van assisen der Seine veroordeeld tot **twee jaar** gevang en **duizend franks** boete.

Nog één van die « *mouchards* » waarvoor bourgeois en andere deftig geworden blaadjes ons uitschelden.

Burger Breton, opsteller aan het blad « De Socialistische Partij » is door het zelfde hof als hierboven veroordeeld tot **twee jaar** gevang en **duizend franks** boete om in een artikel te hebben geschreven, dat : « In dien Carnot aan Vaillant geen gratie schonk, men niemand in heel Frankrijk zou vinden, om hem te beklagen als op zekeren dag hem 't ongeluk overkwam, dat zijn houten karkas door eene bom uiteen zou spullen. »

Meerdan waarschijnlijk was burger Breton, een revolutionnair-socialist en behoorde dus niet tot de deftig geworden democratie.

—o—
Rusland. — De rechten van een veroordeelde. — Het geen volgt gebeurde laatst in een dorpje langs de Wolga gelegen.

Een boer wordt veroordeeld tot het verlies zijner burgerlijke rechten. De rechter kondigt hem aan, dat hij geene officiële bedieningen meer kan waarnemen. De veroordeelde buigt zich. Hij zal noch getuige noch jurylid kunnen zijn : de boer buigt zich en bedankt. Hij zal in het leger geen dienst meer kunnen nemen. De boer stelt zich recht en vraagt : « *Ware het u ook niet mogelijk, heer rechter, mijn zoon tot het verlies van dit laatste recht te veroordeelen ?* »

—o—
China. — Renten van den arbeid. Eene ontploffing heeft plaats gehad in eene kool-

mijn van Sandang bij Caanghai. 400 mijnwerkers zijn omgekomen. 't Zijn de anarchisten niet geweest !

Bijzondere briefwisseling van de « Fakkels »

Paterson. — Amerika. — Een zeker getal compagnons zijn aangehouden in de kooldistrikten van Pensylvanië. Zij moeten daar als trekdieren slaven voor een spotloon. Dewijl zij weigerden, in de mijnen te dalen, zond de Staat er troepen heen en de gekendste kameraden onder de werkstakers werden zonder de minste reden bij den kraag gevat.

De gemeene kapitalistische pers rept geen woord over zulke willekeurige handelwijze, doch onze vrienden verheffen hunne forsche stem als één man en geeselen dat schandaal naar verdiensten.

Te New-York zijn op de deuren en muren van de paleizen der rijkste uitzuigers met de hand geschreven affichen geplakt, de goud-dorstige millionnaires dreigende, ze in de lucht te doen springen.

Ge kunt niet gelooven, hoe die bloedzuigers met de « *frut* » zitten !

Broedergroet,
P. S.

MEETINGS TE MECHELEN

Maandag 12 Maart

op de Hanswijkvaart, om 7 uren.

Onderwerp :

HOE MOETEN WIJ BROOD VEROVEREN.

—o—

Zondag 18 Maart

in den SLEUTEL, Dijle, om 7 uren.

Onderwerp :

DE MOORDERIJEN VAN HET JAAR 1870
EN DE TOEKOMSTIGE REVOLUTIE

—o—

Volk stroomt in massa daarheen : er valt iets te leeren !

—o—

Maandag 19 Maart

op den Hombeekschén steenweg, om 7 uren.

Onderwerp :

WAT WILLEN DE ANARCHISTEN ?

—o—

Op deze meetings zijn de *toegang* en het woord *vrij*.

Vergaderingen.

GENT. — Revolutionnaire Jonge Wacht. — Vergadering alle Zondagen ten 3 ure namiddag in gewoon lokaal.

—o—

Revolutionnaire Studiekring. — Vergadering Maandag, 6 ure 's avonds, in gewoon lokaal.

BRIEVENBUS.

Vriend te Buenos Ayres. --- Schrijf ons eens, hoeveel bladen wij in het vervolg moeten sturen.
Vriend te Spring-Valley --- Idem.
Vriend te New-York. --- Idem.

DE ADMINISTRATIE.

Strijdpénning en Bijdrage.

GENT. --- Lijst 5,	frs 8,90
Ratiboele bij Colp.... (4 strijdp.)	» 2,93
ANTWERPEN. --- Twee dokwerkers, die het goed meenen (in postzegels.)	» 1,00
MOESKROEN. --- (in postzegels)	» 1,00
MICHELEN. --- Voor de propaganda,	» 1,10
Na de meeting in den Hanswykenhoek ontvangen,	
Een lied gezongen in den Hoek,	» 0,80
Zouden wij geene groep in den Hoek kunnen stichten. Eene vrouw.	» 0,41
—o—	
Bladverkoop Gent Fakkels, 3,	» 28,38

DRUKKER UITGEVER

Joz. Drieghe, Dendermondschen steenw., 319,
GENT.